

Hapisten birlikte kaçtığımız bir arkadaşın evinde kalıyordum ve sabah yattığım yerden hayal meyal marş sesleri duyduk. Bunlar radyodan geliyordu. Başka bir dairede radyoyu iyice açmış olmalıydılar. Önce aldırmadım, sonra hemen kalkıp radyoyu açtım. Birkaç dakikada vaziyet anlaşılmişti: danbe olmuştu. Arkadaşı uyandırmaya çalıştım ama biraz zaman aldı, zira önce dalga geçtiğimi zannetmişti. İkna olması hiç uzun sürmedi...

Sokağa çıkılmıyordu, bizim de o sırada çıkmaya niyetimiz yoktu zaten.

İnsan bir darbeyi nasıl değerlendirir? Doğal olarak daha önce yaşadığı darbeye göre bu değerlendirmeyi yapar. Aklıma 12 Mart 1971 geldi. Geldi ama partiler kapatıldığına ve dolayısıyla da TBMM feshedildiğine göre, bu darbe öncekine benzemiyordu. 12 Mart 1971'in aksine devrimci harekete yoğun bir saldırı hemen başlayacaktı hatta başlamıştı.

İlk yapılacak iş kendimizi iyi korumaktı. Zaten fena halde aranıyorduk, bundan sonra daha da fena aranacaktık. Örgütsel çalışmanın yavaşlatılması gerekiyordu. Özellikle de bu dönem açık vermemek gerekiyordu. Yakalandınız mı, sağ kalacak mısınız belli olmadığı gibi, hapse girince de ne zaman çıkabileceğiniz hiç belli değildi.

Ben bir süre sonra yer değiştirdim. Yer değiştirmemde gündeme gelen nüfus sayımının özellikle etkisi oldu. Fiilen sokağa çıkma yasağı vardı ve nüfus memurları eve gelip kişileri kayıt edeceklerdi. Bunun adı aslında bir çeşit aramayı. Neyse, bunu atlattık.

İstanbul çok sayıda arananla doluydu. Bir gün Şirinevler'de Selimiye Askeri Cezaevi'nde Devrimci Yol davasından yatmış olan birisiyle karşılaştık. İkimiz de birbirimizi görmezden geldik.

Ardından yeniden yer değiştirdim. İçimizden yakalanan yoktu ama hareket kabiliyetimizin gittikçe kısıtlandığını hissetmek mümkündü. Bir sürü mahalle sürekli basılıyordu ve bu baskınların günün birinde bize de rastlaması mümkündü.

Şimdi düşünüyorum da, darbenin hemen ardından başka siyasetlerle ilişkiyi dondurmamakla hata etmişiz. Çok sayıda devrimci diğer kentlerde barınmadığı için İstanbul'a geliyor ve bizden eski tanıdıklarını arıyordu. Aslında bu durum son derece tehlikeliydi. söz konusu kişinin yakalanması durumunda polis hiç tahmin etmediği bir şekilde bize ulaşabilirdi ve nitekim aynı yılın Aralık ayında da böyle olacaktı.

İstanbul ve çevresindeki örgütsel ilişkilerle teması azaltmak ama bırakmamak gerekiyordu. Bana düşen ilişkilerle bu şekilde görüşüyordum. Bu arada duraklara afişler de asılmıştı ve tahmin edilebileceği gibi fotoğraflı olarak arananlar arasında yer alıyordum. Daha darbe gelmeden önce hakkımda vur emri çıkarılmıştı.

Afişlerin beni rahatsız ettiğini söyleyemem. Afişteki fotoğrafa göre değişik bir tipe sahiptim ve de

kişinin yolda tanınıp yakalanmayacağını biliyordum. Zayıf bir ihtimaldi.

Ekim ayının başlarında Ali Çakmaklı'nın öldürüldüğünü duydum. İlk tepkim saçma sapan bir iş olduğu şeklindeydi. Ayrıntılı nedenini Adana'ya gittiğimde okuduğum "Karanlık Adam" bildirisinden öğrenecektim. Önceden başka bir yazıda da belirtmiş olduğum gibi Mihrac Ural tarafından yazılmış olan bu bildiriye suçlamalar bana hiç inandırıcı gelmemişti.

12 Eylül sonrasındaki bu ilk sol içi cinayetin iyi planlandığını söylemek mümkün... O günlerin kargaşasında, kimin ölüp kimin kaldığının belli olmadığı günlerde, Ali Çakmaklı'nın katledilmesini HDÖ'lüler doğal olarak biliyorlardı, bizden de Güney bölgesi ile İstanbul'da dar bir kesim duymuştu. O kadar! Başka duyan olmamıştı.

Sonra kısaca Suriye'ye gidip geri dönmek amacıyla Adana'ya geldim, oradan Antakya'ya geçtim. Çok örgütlü olduğumuza inandığımız Güney bölgesi boşalmış gibiydi. Kalanlar da bir şekilde ülke dışına çıkarılmaya çalışılıyordu.

Sonrası malum, ben daha Adana'da iken İstanbul'da yakalanma oluyor ve geriye dönüş imkanı kapanıyor.